

poprostu

STUDENCKIE CZASOPISMO SPOŁECZNO-LITERACKIE

Pogrzeb Józefa Stalina. Na trybunie Mauzoleum towarzysze (od lewej): Georgiu Dej, Bolesław Bierut, Pak Den-Ai, Walter Ulbricht, Dolores Ibarruri, Otto Grotewohl, Wylko Czeruencow, Matyas Rakosi, Pietro Nenni, Palmiro Togliatti, Jacques Duclos, Klement Gottwald, N. A. Bulganin, W. M. Molotow, K. E. Woroszyłow, G. M. Malenkow, N. S. Chruszczow, Ł. P. Beria, M. Ż. Saburow, Czou En-lai, M. G. Pierwuchin, Ł. M. Kaganowicz, N. M. Szwernik, A. I. Mikołaj.

Przemówienie G. M. Malenkowa na wiecu żałobnym w Moskwie

Drodzy Rodacy, Towarzysze, Przyjaciele!

Drodzy Bracia z zagranicy!

Nasza partia, naród radziecki, cała ludzkość poniosły niezwykle ciężką, niepowetowaną stratę. Zakończył swą pełną chwały drogę życiową nasz Nauczyciel i Wódz, największy geniusz ludzkości, Józef Wissarionowicz Stalin.

W tych ciężkich dniach głęboki ból narodu radzieckiego podziela cała przodująca i postępująca ludzkość. Imię Stalina jest bezgranicznie drogą ludzkości, największymi częściami świata. Niezmierzona jest wielkość i znaczenie działalności towarzysza Stalina dla narodu radzieckiego i dla mas pracujących wszystkich krajów. Dzieło Stalina żyć będzie wiecznie i wdzięczni potomni, tak samo jak i my wszyscy sławic będa imię Stalina.

Towarzysz Stalin poświęcił swe życie sprawie wyzwolenia klasy robotniczej i wszystkich ludzi pracy od ucisku i niewoli wyzyskiwaczy, sprawie wyzwalenia ludzkości od niszczycielskich wojen, sprawie walki o wolne i szczęśliwe życie na ziemi dla ludu pracującego.

Towarzysz Stalin, wielki myśliciel naszej epoki, twórczo rozwijał w nowych warunkach historycznych naukę marksizmu - leninizmu. Imię Stalina słusznie znajduje się w jednym szeregu z imionami największych ludzi w całej historii ludzkości — Marksa - Engelsa - Lenina.

Partia nasza kieruje się wielką nauką marksizmu - leninizmu, która daje partii i narodowi niezwykłą siłę, umiejętność torowania nowych dróg w historii.

Lenin i Stalin w ciągu długich lat prowadzili w ciężkich warunkach konspiracyjnych walkę o wyzwolenie narodów Rosji spod jarzma absolutyzmu, spod ucisku obywateli i kapitalistów. Naród radziecki z Leninem i Stalinem na czele dokonał największego w dziejach ludzkości zwrotu, położył kres ustrojowi kapitalistycznemu w naszym kraju i wkroczył na nową drogę — drogę socjalizmu.

Kontynuując dzieło Lenina i nieustannie rozwijając naukę leninowską, oświecając partię i państwo radzieckiemu drogę naprzód, towarzysze Stalin przywrócił nasz kraj ku historycznemu w skali światowej zwycięstwu socjalizmu, co po raz pierwszy od wielu tysięcy lat istnienia społeczeństwa ludzkiego zapewniło likwidację wyzysku człowieka przez człowieka.

Lenin i Stalin założyli pierwsze na świecie państwo robotników i chłopów; nasze państwo radzieckie. Towarzysz Stalin pracował niestrudzenie nad umocnieniem państwa radzieckiego. Moc i potęga naszego państwa są niezwykle ważnym wa-

runkiem pomyślnego zbudowania komunizmu w naszym kraju.

Nasz święty obowiązek polega na tym, aby nadal nieustannie i wszechstronnie umacniać nasze wielkie państwo socjalistyczne, ostoję pokoju i bezpieczeństwa narodów.

Z imieniem towarzysza Stalina związane jest rozstrzygnięcie jednego z najbardziej skomplikowanych problemów w historii rozwoju społeczeństwa — kwestii narodowej. Towarzysz Stalin, genialny teoretyk kwestii narodowej, zapewnił po raz pierwszy w dziejach, w skali ogromnego wielonarodowego państwa, likwidację wiekowych waśni narodowościowych. Pod kierownictwem towarzysza Stalina partia nasza przezwyciężyła ekonomiczne i kulturalne zacofanie uciskanych dawniej narodów, zespoliła w jednej zgodnej rodzinie wszystkie narody Związku Radzieckiego i wykuła przyjaźń narodów.

Nasz święty obowiązek polega na tym, aby zapewnić dalsze umocnienie jedności i przyjaźni narodów Kraju Rad, umocnienie wielonarodowego państwa radzieckiego. Dzięki przyjaźni narodów naszego kraju nie jest dla nas straszny żaden wróg, ani wewnętrzny ani zewnętrzny.

Pod bezpośrednim kierownictwem towarzysza Stalina powstawała, rosła i krzepła Armia Radziecka. Zwiększenie zdolności obronnej kraju i umocnienie radzieckich sił zbrojnych było przedmiotem nieustannej troski towarzysza Stalina. Ze swym wielkim Wodzem — Generalissimusem Stalinem na czele Armia Radziecka odniosła historyczne zwycięstwo w drugiej wojnie światowej i wyzwała narody Europy i Azji od groźby niewoli faszystowskiej.

Nasz święty obowiązek polega na tym, aby ze wszelkim miar umacniać potężne radzieckie siły zbrojne. Winniśmy utrzymywać je w stanie pogotowia bojowego, by odeprzeć drogo-cennym cięciem każdą napaść wroga.

W wyniku niestrudzonych wysiłków towarzysza Stalina, według opracowanych przezeń planów, partia nasza przekształciła zacofany dawniej kraj w potężne mocarstwo przemysłowo - kolchozowe, stworzyła nowy ustrój ekonomiczny, nie znający kryzysów i bezrobocia.

Nasz święty obowiązek polega na tym, aby zapewnić dalszy rozkwit socjalistycznej ojczyzny. Winniśmy z wszelkim miar rozwijać przemysł socjalistyczny, ostoję potęgi i siły naszego kraju. Winniśmy ze wszelkim miar umacniać ustrój kolchozowy, dążyć do dalszego rozwoju i rozkwitu wszystkich kolchozów w Kraju Rad, zacieśniać sojusz klasy robotniczej i chłopstwa kolchozowego.

W dziedzinie polityki wewnętrznej nasza główna troska polega na tym, aby nieugięcie dążyć do dalszego podniesienia dobrobytu materialnego robotników, kolchozników, inteligencji, wszystkich ludzi radzieckich. Prawem dla naszej partii i rządu jest obowiązek stałego trozżenia się o dobro narodu, o maksymalne zaspokajanie jego potrzeb materialnych i kulturalnych.

Lenin i Stalin stworzyli i zahartowali naszą partię jako wielką przeobrażającą się społeczność. Towarzysz Stalin przez całe swe życie uczył, że nie ma nic wyższego ponad miano członka Partii Komunistycznej. W uporczywej walce z wrogami towarzysze Stalin obronił jedność i niewzruszoną zwartość szeregów naszej partii.

Nasz święty obowiązek polega na tym, aby nadal wzmacniać wielką Partię Komunistyczną. Siła i niezwykłość naszej partii leży w jedności i zwartości jej szeregów, w jedności woli i działania, w umiejętności członków partii zespolenia swej woli z wolą i pragnieniami partii. Siła i niezwykłość naszej partii leży w nierozwalnej więzi z masami ludowymi. Podstawą jedności partii z narodem polega na tym, by partia niezmiennie służyła interesom narodu. Powinniśmy strzec jedności partii jak zrenicy oka, wzmacniać jeszcze bardziej nie-

W pierwszej chwili trudno było uwierzyć. Zdawało się, że tych słów nie usłyszymy nigdy: zmarł Stalin. Jakże to tak, Stalin? Józef Stalin nie żyje? Ale nie umkniesz przed faktem, nie schronisz się przed cięciem. Przyszły najżałobniejszy kartki gazet, na murach starych i tych niewykończonych jeszcze domów pojawiła się tak bardzo znana mądra i dobra twarz, a przy niej czarna, żałobna wstęga kuru i pochylone sztandary.

Nie było słów, bo i cóż słowa. W bolesnej ciszy szukało się oczu najbliższych: ojca, matki, męża, brata, czy przyjaciela i spotykało się te oczy, tak jak twoje pełne bezbrzeżnego żalu, ugodzone cięciem: tak nagle umarli mi ktoś najbliższy. I nikt, gdziekolwiek dopadła go tragiczna wiadomość, nie był sam ze swoim smutkiem, ze swoją bolesną stratą. Bo umarł człowiek, który należał do wielu milionów rodzin na całym świecie, którego stratę odczuły miliony jednostek, jak śmierć ojca. Nic tak nie zbliża jak wspólne cierpienie. Ludzie szukali się w tym bólu, spotykali starych i nowych towarzyszy, zbierali się, gromadzili, łączyli.

Było w wszystkich w ten najsmutniejszy, mroczny dzień jedno dążenie — spieszyć do towarzyszy, do miejsca pracy, na uczelnię, do szkoły. Nigdy nie spotkało się tylu ludzi, jak przy tej trumnie w Domu Związków. Kondukt opasał cały świat —

Z naszego bólu wyrasta niezłomna siła. Oddając hołd pamięci Wielkiego Stalina, studenci wzmagają walkę o wiedzę służącą sprawie Ojczyzny, socjalizmu, pokoju. Studenci masowo przystępują do studiowania życiorysu i dzieł Józefa Stalina. Najlepsi spośród młodzieży zgłaszają chęć wstąpienia do ZMP. Najlepsi zetempowcy proszą o przyjęcie do partii. Nieśmiertelny Stalin żyje w sercach młodzieży mobilizując ją do jeszcze ofiarniejszej pracy nad urzeczywistnieniem Jego ideałów. Nieśmy w masy młodzieży studenckiej niezwykłą prawdę nauki Marksa-Engelsa-Lenina-Stalina!

WŁODZIMIERZ MAJAKOWSKI

Stała się
wielkim
organizatorem — komunistą
nawet
i śmierć
Iljicza.
Już
nad kominami
dziwacznych zarośli,
zbierając w jedno drzewce
ludzkich rąk miliony,
ku górze
w strasznym się zrywie
wznosi
czerwonym sztandarem
wielki Plac Czerwony.
Z tego sztandaru,
z każdego spłotu
znowu
żywy
nawołuje Lenin:
— Proletariuszu
do walki ostatniej
bądź gotów!
Grzbiety
prostujcie,
w niewoli schyleni!
Partio: prowadź!

ALEKSANDER TWARDOWSKI

PARTIA - NASZA OSTOJA

Kiedy ból i troska piekąca
nad ojczyzną całą,
nie znam słów by oddać do końca
to, co się stało.
Wielkiej straty, nieszczęścia nie zmiere
w tej godzinie strasnej
ale ja w mądrą partię wierzę
w niej oparcie nasze.

przełożył Wiktor Woroszyński

Stalinowskie światła

biegł przez rusztowania budowli socjalizmu, przez dziedzińce Sorbony, przez ulice Londynu, przez argentyńskie pampasy, przez Nowy Jork i Kalkutę, przez Oslo i Rzym, przez Berlin i Pekin.

„Przyszedłmy do tej trumny z pochyloną głową, ale odeszliśmy z głową podniesioną” Bo ta śmierć, jak śmierć Iljicza stała się wielkim organizatorem-komunistą. Bo przy tej trumnie tylu towarzyszy zetknęło się ramionami, że niesposób było zgietych w żalu po Nim pleców nie wyprostować. Ból jednostki stał się jej słabością, ból milionów przeradzał się w siłę. Tę siłę Stalin tworzył, kierował nią, uzbrajał do walki i ona przy Jego trumnie stanęła zwarta, skupiona i czujna, jak nigdy dotąd, na ostatni stalinowski przegląd. Tęchła wiarę w walczących, przeraziła wrogów. Nie rozstaliśmy się ze Stalinem. Stalin trwa i trwać będzie wiecznie. Bo Stalin — to Partia, a Partia, mocna i hartowna żyje i czuwa. Bo Stalin — to genialna myśl stalinowska, a ona żyje i poprowadzi nas dalej od zwycięstwa do zwycięstwa. Bo Stalin — to wielki Związek Rad, a on żyje i rozkwitać będzie komunizmem. Bo Stalin — to życie samo, praca i nauka, miłość i przyjaźń, a życie trwać będzie jak długo istnieć będzie ludzkość.

I nie żegnać nam się ze Stalinem, nie łamać rąk w rozpacz nad Jego

trumną, lecz iść naprzód niewzruszenie, nieugięcie, czujnie i odważnie. Tak jak Stalin. Razem ze Stalinem.

Sławomir Nowicki, student architektury PW boiał jak i inni. Ale zaraz potem — pisze do redakcji — „ludzie prosili o przyjęcie do Partii, pracowali dniami i nocami, w terenie, na uczelni widziałem skupione, pełne poświęcenia twarze, zaciśnięte bóiem i uporem usta. Zrozumiałem jak grubo mogą się przeliczyć ci, którym zdaje się, że ten cios nas załamie. Takiej jednomyślności i gotowości w naszych szeregach nigdy nie czulem. Zrozumiałem — Stalin żyje i walczy dalej”.

Nad łóżkiem Maryli Jaroszek, studentki filologii polskiej UW wisi mały jasny portret. Przywykła w ważnych chwilach swego życia przystawać pod nim: „poradz, jak postąpić”. Ręce Maryli Jaroszek przypięły kir do jasnego obrazka. Ale Stalin został, żyje i radzi. Na to najważniejsze w chwili obecnej pytanie dał już odpowiedź i ona ją zrozumiała: „Żyć dla sprawy Stalina — pisze do nas — tak, by stać się godną miana, komunisty, wszystkie swe siły oddać Partii, szerzyć naukę Stalina, stosować ją w życiu codziennym i uczyć się, pracować i walczyć według jego wskazań”.

Tak Stalin został żywym w pokoju warszawskiej studentki,

A Andrzej Grudziński, student WSE w Łodzi odzyskał żywego Stalina w uniwersyteckiej bibliotece. „Spojrzałem najpierw — pisze — na długi rząd brązowych książek z drobnym, złotym napisem „J Stalin — Dzieła”, a potem na wiszącą na ścianie mapę świata, na której olbrzymią czerwioną plamą wyróżniał się Kraj Rad i pojąłem — Stalin-geniusz, Stalin-idea, nauczyciel i towarzysze. wychowawca, wzór i przewodnik jest z nami zawsze. Nigdy już nie będziemy sami. I wtedy mój smutek zmienił się w wiarę i w odwagę, w postanowienie niezbaczenia z drogi, którą On nam wskazał”.

Co to znaczy iść stalinowską drogą pisze Stanisław Czermakowski, student SGPIŚ: „Będę jeszcze bardziej wnikał w szczegóły prac towarzysza Stalina, aby nie pominąć żadnej wskazówki, aby poznać dokładnie drogę, która prowadzi do socjalizmu i jako przyszły działacz gospodarczy realizować wskazania stalinowskie w praktyce”.

Tak Stalin został żywym w uniwersyteckich bibliotekach i salach wykładowych.

Biją w warszawskie niebo salwy armatnie. Z Czerwonego Placu płyną w świat najsmutniejsze dźwięki chopinowskiego marsza. Na dziedzińcu Uniwersytetu Warszawskiego zwarty tłum. Nina Rybarczyk za-

(dokończenie na str. 5)

Przemówienie towarzysza B. BIERUTA
wygłoszone na lotnisku po powrocie delegacji
narodu polskiego z pogrzebu Józefa Stalina
zamieszczamy na str. 3.

Niezwyciężona jest Stalinowska potęga Kraju Rad

„Socjalizm oznacza nie nędzę i cierpienia, lecz zniesienie nędzy i cierpień, organizację dostatniego i kulturalnego życia dla wszystkich członków społeczeństwa“.

(J. W. Stalin).

„Lenin i Stalin założyli pierwsze na świecie państwo robotników i chłopów, nasze państwo radzieckie. Towarzysz Stalin pracował nieustraszenie nad umocnieniem państwa ra-

W krainie stali i białego węgla

„Szybkie tempo rozwoju przemysłu w ogóle, a produkcji środków produkcji w szczególności, stanowi główną podstawę i klucz industrializacji kraju, główną podstawę i klucz przeobrażenia całej naszej gospodarki narodowej na bazie rozwoju socjalistycznego“.

(J. W. Stalin).

W czasie wojny hitlerowscy agresorzy spalili i zniszczyli w Związku Radzieckim:

ponad 1.700 miast
ponad 70.000 wsi
niemal 32.000 zakładów przemysłowych
65.000 km linii kolejowych.

„Zakończywszy wojnę historycznym zwycięstwem Związek Radziecki wkroczył w nowy, pokojowy okres swego rozwoju gospodarczego. W krótkim okresie państwo radzieckie w oparciu o własne siły i środ-

ki, bez pomocy z zewnątrz, odbudowało zrujnowaną wskutek wojny gospodarkę i pchnęło ją naprzód, przekraczając wskaźniki gospodarcze okresu przedwojennego“.

(G. M. Malenkow).

Każda minuta produkcji w czwartej pięciolatce wzbogacała Ojczyznę radziecką o:

111 ton żelaza
1.426 ton węgla
75 traktorów
32 tys. m tkanin
2.200 par obuwia

Piąta pięciolatka stalinowska przewiduje przeciętny wzrost produkcji przemysłowej o dalsze 70 procent. Tak np. w roku 1955 Związek Radziecki wytwarzać będzie 162,23 miliarda kWh energii elektrycznej. Co to oznacza?

Przeliczcie sobie, o ile można będzie,

przy pomocy tej energii pomnożyć bogactwo Kraju Rad, jeśli przy pomocy tylko jednego kWh można:

wytopić 50 kg stali lub
wydobyć 75 kg węgla lub
wykonać 2 pary obuwia lub
zaorać 0,025 ha ziemi lub
wydobić 45 krów.

W ciągu 5 lat ludzie radzieccy zbudują cały szereg nowych elektrowni o łącznej mocy ponad 4 miliony kWh. Do największej budowni komunizmu należą giganty-elektrownie Kujbyszewska i Stalinogradska, które będą produkować więcej energii, niż wszystkie elektrownie Rosji carskiej. Tempo budowy tych olbrzymów jest nieznane w dziejach ludzkości. Dla porównania można przytoczyć, że budowa sławionej elektrowni Boulder Dam w USA obliczonej na 1 mln kW mocy, trwa już 40 lat i jeszcze nie jest zakończona.

W. E. Cigal

RODZINA GŁOSUJE

Przyroda musi się cofać

„Nie możemy się obejść bez poważnej i całkowicie ustabilizowanej, niezależnej od kaprysów pogody bazy produkcji zbożowej nad Wołgą...“

(J. W. Stalin).

W ciągu 30 lat w Związku Radzieckim zostało już nawodnionych 6,5 mln ha, Gigantyczny Stalinowski Plan Przeobrażenia Przyrody zakłada m. in. budowę nowych kanałów żeglownych i nawadniających, które nawodnią ponad 28 mln ha gruntu, co stanowi obszar przewyższający terytoria Anglii, Belgii, Holandii, Szwajcarii i Danii razem wziętych. W ciągu 5—6 lat powstanie gigant Kanał Turkmeński o długości 1.100 km,

Budowa kanału Panamskiego o długości 84,3 km trwała 35 lat...

Ogólna objętość robót ziemnych na wielkich budowach komunizmu wynosi około 3 miliardy m sześć. Pociąg naładowany tą ziemią opasałby dwanaście razy kulę ziemską wzdłuż równika.

Przy budowie kanału Suezkiego przerzucono zaledwie 75 milionów m sześć. ziemi. Praca ta zajęła 22 lata...

Realizacja Planu Stalinowskiego odda człowiekowi we władanie dotychczas pustynne obszary, na których plony zwiększą się do 34 q zboża z ha, a uprawa których da żywność dla 100 milionów ludzi.

Ekskawatorki przy wykopie pod fundamenty hydroelektrowni

MIRZA BOJZAMOW
plewca ludowy Azerbejdżanu

W podzięce Stalinowi

Ojczyzno naszej młodej
Niezlomna dziś jest moc. Jesteśmy

Pobity w walkach wróg,
Jak pies umykał precz. Jesteśmy radzi
Przed słońcem stalinowskich dni
W przestrachu pierzcha noc. Jesteśmy

Cale swe życie, całą krew
My za Stalina oddały radzi,
Wszak swoją krew życie swe
Za nas oddaje On — widzimy to,

XIX Zjazd KPZR dowiódł niezbicie, że pierwsze w świecie mocarstwo socjalistyczne jest tak potężne, jak nigdy jeszcze dotąd. Stworzenie tej potęgi jest wielkopomną zasługą Towarzysza Stalina.

XIX Zjazd dowiódł raz jeszcze, lecz z siłą dotąd niespotykaną, niezlomności pokojowej polityki Kraju Rad.

ZWIĄZEK RADZIECKI NIE LĘKA SIĘ GRÓŻB PODŻEGACZY WOJENNYCH — oto prawda pierwsza.

ZWIĄZEK RADZIECKI REALIZUJE KONSEKWENTNIE POLITYKĘ POKOJU — oto prawda druga. Na straży obu tych praw stoi niezlomna potęga

mocarstwa socjalistycznego, dzięki której świat został uratowany od zagłady faszyzmu, dzięki której narody mogą skutecznie walczyć o utrzymanie i utrwalenie pokoju, dzięki której ludy świata natchnione są nadzieją osiągnięcia szczęśliwej przyszłości i przepojone niezlomną wolą walki o obalenie ustroju wyzysku.

Dziś, po śmierci Twórcy potęgi pierwszego w świecie mocarstwa socjalistycznego — jak powiedział towarzysz Malenkow —

„nasz święty obowiązek polega na tym, aby nadal nieustannie i wszechstronnie umacniać nasze wielkie państwo socjalistyczne, ostoję pokoju i bezpieczeństwa narodów;

„święty nasz obowiązek polega na tym, by chronić i wzmacniać największą zdobycz narodów —

dzieckiego. Moc i potęga naszego państwa są niezwykle ważnym warunkiem pomyślnego zbudowania komunizmu w naszym kraju.

Nasz święty obowiązek polega na tym, aby nadal nieustannie i wszechstronnie umacniać nasze wielkie państwo socjalistyczne, ostoję pokoju i bezpieczeństwa narodów.“

(G. M. Malenkow).

Ojczyzna — matka

„Rozwój narodów socjalistycznych w warunkach radzieckiego ustroju społecznego i państwowego, likwidacja faktycznej gospodarczej i kulturalnej nierówności między narodami,

długotrwała współpraca narodów zarówno w okresie obrony państwa radzieckiego przed zewnętrznymi wrogami jak też w dziedzinie budownictwa socjalistycznego, doprowadziły do

utrwalenia i pełnego zwycięstwa w naszym kraju ideologii równouprawnienia narodów, ideologii przyjaźni między narodami.“ (L. P. Beria).

MYŚLI NARODU

Nasz Ojciec — Wielki Stalin ma szesnaście cór
A przyjaźń co je łączy — dla świata wspinały wzór.
Z szesnastu się republik składa Związek nasz,
A każda z nich przyjaźni tej najwierniejsza straż.

(Z ludowej pieśni radzieckiej)

„Życie kolchozowe weszło w nasz byt powszedni. Nie wyobrażamy sobie nawet życia bez kolchozów.

Oto dlaczego my, nasze dzieci, wnukowie i prawnukowie będziemy wleczni wdzięczni Leninowi i Stalinowi, naszej wielkiej partii bolszewickiej. Oni wybawili nas z nędzy i nieuctwa, zrobili z nas ludzi wolnych, kulturalnych“.

Człowiek wolny pracuje dla siebie, jest jak najgłębiej zainteresowany w podwyższaniu wydajności swej pracy. Na tym podłożu zrodziło się socjalistyczne współzawodnictwo, podchwyczone, poparte i genialnie uogólnione przez Towarzysza Stalina

jako podstawowa metoda budownictwa komunizmu.

Cóż może równać się z siłą idei, która rodzi miliony czynów, takich jak to opisywał Iwan Akszyncow, stałownik Magnitogorskiego Kombinatów Hutniczych im. J. W. Stalina:

„Daliśmy słowo, że w 1953 roku wyprodukujemy 6 tys. ton stali ponad plan, zaoszczędzimy 200 tys. rubli. W tym celu staraliśmy się z całą wytrwałością wykorzystywać wewnętrzne rezerwy, w twórczy sposób opanowujemy produkcyjne, postępowe metody pracy. Całą swą umiejętność podporządkowujemy wykonaniu powierzonych zobowiązań — by przed terminem osiągnąć poziom

Kultura zwycięzców

„Czy istnieje takie państwo kapitalistyczne, które mogłoby współzawodniczyć ze Związkiem Radzieckim w dziedzinie podniesienia stopnia kultury kraju?“ (M. W. Mołotow).

Istotnym czynnikiem potęgi pierwszego Kraju Rad jest produkująca kultura radziecka, której niebawem w dziejach rozwój ilustruje choćby fakt, że nakład książek wzrósł z 86,7 mln egzemplarzy w roku 1913 do 800 mln w roku 1952. Jedną tylko Bibliotekę Domu Kultury Zakładów Kirowskich w Leningradzie posiada 102 tys. tomów nie licząc 25 tys. książek dla dzieci. Z tego bogactwa kultury i wiedzy korzysta 11 tysięcy stałych czytelników. Karta czytelnika jednego z nich, robotnika — spawacza G. Glazowa, przedstawia się za ostatni okres następująco: „Iwan Groźny“ Kostylowa, „Kamienny pas“ Fiodorowa, „Poemat pedagogiczny“ Makarenki, „Biała brzoza“ Bubiennowa, „Opowiadania“ Maupassanta, „Martin Eden“ Londona, „Podstawy metaloznawstwa“ Diergaczowa.

Szczególnie imponujący jest rozwój kultury narodów dawniej zacofanych, a dziś promieniejących rozkwitem radzieckich republik wschodnich. Wyprzedzili one nie tylko kraje azjatyckie, lecz również państwa zachodnio-europejskie.

„Rozwój kultury klasy robotniczej i mas pracujących chłopstwa nie tylko w sensie rozwoju elementarnej oświaty, aczkolwiek elementarna oświata stanowi podstawę wszelkiej kultury, ale przede wszystkim w sensie nabycia nawyków i umiejętności wnikania w sprawę rządzenia krajem — stanowi podstawową dzwignię usprawnienia aparatu państwowego i wszelkiego innego aparatu. Na tym polega sens i znaczenie leninowskiego hasła rewolucji kulturalnej“.

(J. W. Stalin).

obóz pokoju, demokracji i socjalizmu, zacieśniać więzy przyjaźni i solidarności narodów krajów obozu demokratycznego“.

Wrogowie narodów usiłują w sposób bestialski i cyniczny grać na uczuciach bólu, jakiego ogarnął ludzkość na wieść o śmierci Józefa Wissarionowicza Stalina, usiłują podważyć jedność szeregów wielkiego obozu postępu. Ale daremne są ich rachuby. Nie uda im się posłać wśród nas nastrojów niewiary i panikarstwa, nie uda im się doprowadzić do zamieszania w naszych szeregach. Albowiem zgon naszego Wodza i Nauczyciela wywołał ogromną mobilizację milionów ludzi w walce przeciw imperializmowi, spowodował jeszcze pełniejsze zespolenie sił, skupienie ich wokół Stalinowskiego Kom-

Armia Pokoju

Wszystkie elementy stworzonej przez Józefa Stalina potęgi mocarstwa socjalistycznego znajdują w warunkach otoczenia kapitalistycznego swe uzupełnienie w sile militarnej Związku Radzieckiego. „Towarzysz Stalin uczy — mówi na XIX Zjeździe KPZR tow. Bulganin — że nowoczesna wojna jest wszechstronną próbą wszystkich sił materialnych i moralnych każdego narodu... Wynik wojny zależy od ekonomicznych, moralnych i militarnych możliwości stron walczących. Pod tymi wszystkimi względami nasze państwo radzieckie okazało się znacznie silniejsze od swego przeciwnika...“

Z potęgą Związku Radzieckiego, nie może mierzyć się żaden kraj kapitalistyczny. Bowiem żaden z nich, rozdzielany wewnętrznymi antagonizmami nie dysponuje ani ułamkiem takich możliwości ekonomicznych, moralnych i militarnych jak Związek Radziecki, jak naród radziecki, silny swą jednością moralno-polityczną, wykutą pod przewodnictwem Towarzysza Stalina.

Z potęgą Armii Radzieckiej nie może mierzyć się żadna armia świata. Siły zbrojne Kraju Rad są wyposażone w najlepsze uzbrojenie i ekwipunek. Ale nie tylko w tym tkwi źródło potęgi militarnej Związku Radzieckiego.

Chodzi również i przede wszystkim o to, że planowa gospodarka umożliwia gigantyczną mobilizację wszystkich rezerw materiałowych i całego społeczeństwa do walki z najeźdźcą w takiej skali, jaka jest nieosiągalna dla żadnego państwa burżuazyjnego.

Towarzysz Bulganin oświadczył na XIX Zjeździe: „gdyby wobec podobnych trudności stanęło jakiekolwiek państwo burżuazyjne nie wytrzymałoby takiego ciosu, jaki zadał hitlerowski nasz kraj. Tylko socjalistyczne państwo radzieckie mogło w tych warunkach wytrwać, stawić czoło niesłychanym trudnościom i odnieść zwycięstwo...“

Armia Radziecka jest niezwyciężona dlatego, ponieważ jest armią nowego typu, ponieważ jest armią ludu, armią pokoju.

Centralnego KPZR, wokół Związku Radzieckiego, który niesie sztandar wolności, postępu i pokoju ku nowym zwycięstwom.

Ku zwycięstwom tym, jako jedna ze Stalinowskich „brygad szturmowych“ światowego ruchu rewolucyjnego, kroczy Polska Rzeczpospolita Ludowa. Narod nasz, który tak wiele zawdzięcza Stalinowi, dowodzi słowem i czynem, że pod przewodnictwem Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i towarzysza Bieruta będzie nieugięcie walczyć o realizację idei Stalinowskich.

„Odszedł od nas Józef Stalin, ale Jego imię, Jego nauki i wskazania wiecznie żyć będą w sercach naszych. — głosi Rezolucja Ogólnopolskiego Komitetu Frontu Narodowego — Żyje i żyć będzie Jego nieśmiertelne dzieło“.

